

DISPARITIA LUI MAC HOLLISTER

----- de -----

Walter Gerusheim

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 220

CUPRINS

Prefață.....	3
I. O descoperire.....	5
II. Ochiul idolului.....	11
III. Mac Hollister, lașul!.....	18

Prefață

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent și manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club».

Dar Percy Stuart nu reuși mult timp să-și ajungă ținta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiți decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un dușman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruțare și prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuși Percy, pătrunzând cu forța în sala de ședințe a clubului, obținu să se admită pentru dânsul o excepție a statutelor.

S-a pus însă condiția ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forța fizică și spirituală a lui Percy energia sa, precum și amorul său propriu.

Din aceste însărcinări, Percy Stuart a dus la bun sfârșit un număr de 196. El n-a reușit însă să se achite pe deplin de cea de a 197-a însărcinare, din cauza ticăloaselor manopere ale dușmanului său de moarte Mac Hollister. Percy Stuart se declară gata să ia asupra sa o scrie de noi

Însărcinări din partea clubului Excentric, pentru a ajunge, în cele din urmă, membru al acestui club. După oarecari șovăieli, clubul admite propunerea lui Percy așa încât acesta pornește la rezolvarea

Cea de a 220-a însărcinare.

«Baronetul Mac Hollister a dispărut de 24 de ere, fără nicio urmă. Fără îndoială că s-a comis un act criminal. Percy Stuart e însărcinat să caute și să elibereze pe dispărut, cu toate discordia ce există între el și baronetul Mac Hollister».

«Excentric-Club».

I. O descoperire

Percy Stuart ședea într-unul din fotoliile comode ale biroului său, cu privirile îndreptate în gol. Își concentrase gândurile asupra persoanei baronetului Mac Hollister, care forma obiectul noii sale însărcinări, primită din partea clubului Excentric.

Mac Hollister era dușmanul său de moarte, încă înainte de a fi încercat să devină membru al clubului Excentric. Care putea fi motivul urii pe care baronetul i-o purta cu atâta îndârjire?

Ura baronetului mersese până într-atâta încât el încercase de mai multe ori să suprimă pe Percy Stuart, cu prilejul însărcinărilor date acestuia din urmă din partea clubului Excentric. Pentru a-și atinge scopul, baronetul nu se dăduse în lături nici de la mijloacele cele mai diabolice.

Ba mai mult: Mac Hollister reușise să obțină chiar el dreptul de a fixa însărcinările lui Percy Stuart, însărcinări care purtau din capul locului intenția distrugerii renumitului sportsman.

Totuși, datorită inteligenței și curajului său fără seamăn, Percy Stuart izbutise până în prezent să înșă învingător din această luptă atât cumplită.

Și acum?

Percy citi încă o dată conținutul celei de a 220-a însărcinări, pe care o primise cu câteva minute mai

Înainte printr-un curier al clubului Excentric:

«De 24 de ore baronetul Mac Hollister a dispărut fără de urme. Fără îndoială că a căzut victima unei răpiri criminale! Percy Stuart va trebui să-și facă datoria de a găsi și a elibera pe baronet, cu toată dușmănia ce există între el și cel dispărut».

Datorie?!

Față de acest ticălos?

Percy sări în picioare, plimbându-se apoi nervos prin cameră.

N-ar trebui oare să se bucure că ticălosul baronet și-a ajuns soarta pe care o merită de mult și că, datorită acestui fapt, a scăpat de dușmanul său de moarte?

Dar Percy își ridică mândru și hotărât capul.

«Da, vreau să distrug pe Mac Hollister, dar nu-mi convine că un altul să-mi răpească acest triumf! Eu singur vreau să mă socotesc cu el. Va fi o răfuială grozavă pentru ticălosul acesta cu inimă de diavol!»

Trăgând această concluzie, Percy Stuart se hotărî să intre imediat în acțiune, pentru a soluționa însărcinarea destul de penibilă, de astă dată pe care i-o dăduse clubul Excentric.

El își îmbrăca elegantul său costum de stradă, placând apoi spre vila baronetului Mac Hollister.

După ce sună, își făcu apariția servitorul baronetului, care se dădu speriat înapoi, văzându-se în fața renumitului sportsman.

Percy Stuart își dădu imediat seama că servitorul acesta era la curent cu dușmănia ce exista între el și stăpânul său. Probabil că era chiar omul de încredere al baronetului dispărut.

— Când ai văzut pentru ultima oară pe stăpânul d-tale?
Servitorul tăcu încăpățânat.

— Dacă nu-mi vei răspunde la întrebări sau dacă voi

constata că mi-ai spus cel mai mic neadevăr, voi dispune să fii imediat arestat, sub bănuiala de a-ți fi trădat stăpânul și de a fi contribuit la răpirea lui!

Cuvintele acestea aspre și atitudinea amenințătoare a lui Percy Stuart își avură efectul dorit.

— Miercuri, pe la miezul nopții, stăpânul meu s-a întors acasă, retrăgându-se imediat în camera de dormit. Cum a refuzat să-i ajut să se dezbrace, m-am retras și eu, ducându-mă la culcare. Deodată, m-am trezit din somn, probabil din cauza unui zgomot oarecare. Am tras cu urechea câteva minute, dar văzând că nu s-a produs nimic neobișnuit, am adormit din nou.

Ca de obicei, la ora opt dimineața, am bătut la ușa dormitorului d-lui baronet. Dar n-am primit nici un răspuns. Ridicând din umeri, mi-am continuat lucrul întrerupt. Din oră în oră, am repetat bătăile la ușă, fără ca să devin însă bănuitor. Se întâmpla doar adeseori că stăpânul meu să doarmă până târziu după amiaza, iar în astfel de cazuri îmi era strict interzis de a-l stingheri din somn.

Când s-a făcut însă seara, am început să devin bănuitor, bătând tot mai tare în ușă. Dar nici de astă dată nu se auzi a nicio mișcare în camera baronetului. În cele din urmă m-am decis să forțez ușa, însă am constatat că nu este încuiată!

Foarte surprins, am intrat în dormitor. Dar nu era nicio urmă de stăpânul meu. Patul nici nu fusesem atins. Lucrul acesta m-ar fi liniștit întrucâtva, căci domnul baronet obișnuia să părăsească din când în când în secret vila.

Însă, întotdeauna, el mă înștiința mai târziu unde se află. Cum n-am primit însă nici o înștiințare nici a doua zi, m-am neliniștit și mai mult și m-am adresat președintelui clubului Excentric, a cărui distins membru este și stăpânul meu!

Calificativul pe care servitorul îl dădu baronetului, făcu pe Percy să zâmbească ironic.

— Condu-mă în dormitorul baronetului!

Însoțit de servitor, Percy se urcă la primul etaj, intrând apoi în dormitorul lui Mac Hollister. La prima vedere se părea, într-adevăr, că în încăperea aceasta domnește ordinea cea mai perfectă.

— Ai schimbat ceva prin cameră?

— Nu!

— Cu toată certitudinea?

Privirile lui Percy se ațintiră pătrunzătoare asupra servitorului. Acesta rezistă privirilor tânărului sportsman, ceea ce dovedea că spusese adevărul.

Apoi, Percy porunci servitorului să părăsească dormitorul.

Rămas singur în cameră, Percy ridică cuvertura de pe pat. Imediat, figura lui se mai înseamnă puțin, căci făcuse o constatare destul de importantă.

Servitorul nu-și prea dăduse osteneala să constate dacă patul a fost atins sau nu, căci altfel el ar fi observat că frumoasa cuvertură a patului fusese netezită pe deasupra, în cea mai mare grabă, pentru a ascunde dezordinea de sub ea. Pernele și cearșafurile erau mototolite și împrăștiate, ceea ce dovedea că în pat se desfășurase o lupta pe viață și pe moarte.

Vasăzică, baronetul a fost — totuși — răpit cu forța!

Dar cine să fie autorul acestei răpiri? O întrebare la care nu se putea răspunde prea ușor!

Uitându-se cercetător în jurul său, privirile lui Percy Stuart se îndreptară asupra uneia din ferestrele dormitorului. Cercetând repede cercevelele ferestrei, Percy Stuart găsi o altă urmă trădătoare. Pe lemnul alb vopsit se puteau vedea câteva amprente de degete.

Nu mai exista deci nicio îndoială că autorii răpirii își scosese răpitiții prin această fereastră. De altfel, fereastra era numai pe jumătate închisă.

Probabil că în grădina vilei se vor mai găsi și alte urme. Percy Stuart era tocmai pe punctul de a sări în grădină,

când o nona descoperire îl făcu să rămână ca împietrit locului.

În momentul următor, el se aplecă repede, ridicând de pe covorul camerei, un ac mic de cravată, care reprezenta un șarpe cu un singur ochi în frunte.

Percy își aduse aminte de aventurile sale cu prilejul soluționării celei de a 215-a însărcinări, care-i fusese dictată de dușmanul său de moarte, baronetul Mac Hollister, dispărut acum. Baronetul se așteptase ca Percy să-și găsească sfârșitul într-o localitate îndepărtată din India.

Și, într-adevăr, nu lipsise mult, ca dorința intimă a baronetului să se fi împlinit.

În interiorul Indiei trăia faimoasa sectă a Schiților. Secta aceasta foarte ciudată, își trimitea tinerii cei mai inteligenți din rândurile ei în orașele de cultură ale vechiului continent pentru ca să studieze obiceiurile și știința oamenilor alibi și să aducă apoi în patrie toate amănuntele asupra progreselor făcute de europenii. Or, Percy Stuart avusese ocazia să vadă rezultatele acestor experiențe.

Podoaba cea mai sfântă a Schiților fusese o splendidă piatră prețioasă, care nici nu putea fi evaluată în mod exact și care forma singurul ochi al idolului lor suprem.

Percy Stuart primise din partea clubului Excentric însărcinarea să răpească ochiul sfânt al idolului și să-l predea colecției clubului. Însărcinarea îi reușise pe deplin!

Dar el presimțise că ochiul sfânt al Schiților va mai juca odată un rol foarte important în viața sa, precum și în cea a baronetului Mac Hollister, al cărui nume se afla scris pe tabla de marmura de la intrarea templului acestei secte în care baronetul reușise să pătrundă, fără să respecte însă condițiile de vizitare puse străinilor.

Or, adepții sectei reușiseră să afle că Mac Hollister era adevăratul autor moral al răpirii ochiului sfânt, așa încât se juraseră să se răzbune. Lucrul acosta îl dovedea pe

deplin insigna de aur a Schiților, pe care unul din indieni o pierduse probabil cu prilejul răpirii baronetului Mac Hollister.

Percy Stuart își făuri imediat un plan de acțiune, renunțând să-și mai continue cercetările la fața locului.

El părăsi grăbit vila baronetului răpit.

II. Ochiul idolului

Președintele clubului Excentric, mister William Spencer, primi vizita lui Percy Stuart.

— Scuzați, domnule președinte, că vă înoportunez, dar vizita mea este în legătură cu noua însărcinare pe care mi-ați dat-o!

Totodată, vă rog să-mi faceți și o mică indiscreție! Nu-i așa, că cea de-a 215-a însărcinare mi-a fost dată în urma sugestiei baronetului Mac Hollister?

Președintele clubului Excentric șovăi puțin, dar apoi scoase dintr-un sertar secret al biroului său un registru, prin care răsfoi puțin.

— N-am nici un motiv să nu fiu sincer cu d-ta, dragă mister Stuart! De altfel, d-ta ai acordat singur baronetului dreptul de a-ți fixa însărcinările din partea clubului.

— Foarte adevărat, domnule președinte! Dar vedeți că membrii castei indiene a Schiților au aflat că baronetul Mac Hollister este autorul moral al răpirii așa numitului «ochi sfânt» al idolului lor, iar trimișii sectei au străbătut oceanul, pentru a răpi pe baronet. În acest mod, ei speră să afle de la el locul unde e ascunsă prețioasa piatră!

— Dar cum de ai ajuns la această, concluzie, mister Stuart?

— În baza dovezilor strânse, domnule președinte!

— Și cu ce te pot servi eu acum?

— Vă rog să-mi răspundeți numai la două întrebări:

unde se află ascuns ochiul sfânt al Schiților și ce preferă clubul Excentric: posesiunea acestei pietre, hai să zicem răpite, sau libertatea bătrânului Mac Hollister?

— Firește că ținem mai mult la eliberarea lui Mac Hollister, iar în ceea ce privește prima întrebare, de asemeni îți pot satisface dorința, chiar dacă voi contraveni întrucâtva statutele clubului. Cum e vorba însă de siguranța unuia din membrii noștri, scopul scuză mijloacele! Te rog să mă urmezi, mister Stuart!

William Spencer scoase din sertarul secret o cheie foarte ciudat fabricată, iar apoi își părăsi biroul, însoțit de Percy Stuart.

Străbătând câteva coridoare subterane, președintele clubului Excentric conduse pe Percy Stuart spre clădirea clubului. În sfârșit, ei se opriră între sala construită din beton armat, care se afla de asemenea sub pământ și care semăna cu tezaurele marilor institute bancare.

— În dosul acestei porți de oțel se găsește tezaurul clubului nostru. Nimănui, nici chiar celui mai rafinat spărgător, nu-i va reuși s-o deschidă. Ușa poate fi deschisă numai de una din cele trei persoane, care posedă o cheie a ei. Primul exemplar îl vezi aci, cel de al doilea îl are în păstrare baronetul Mac Hollister, iar cel de al treilea..., chiar nu despre asta e vorba acum!

După ce învârti cheia de câteva ori în broască, ușa de oțel se deschise încet.

Extrem de mirat și cu ochii mari, Percy Stuart privi masa de pietre prețioase ce se întindea în fata lui.

Era o încăpere destul de largă și săpată adânc în pământ, în care se aflau depozitate mari cantități de pietre scumpe, argintării și diferite alte metale prețioase, a căror valoare nici nu putea fi evaluată.

În cele din urmă Percy își reveni din buimăceala sa.

— Mă vedeți foarte surprins, domnule președinte! Dar țineți seama că nu m-am așteptat la așa ceva, cu toate că am văzut în viața mea multe comori fabuloase. Aici sunt

însă depozitate averi care nici nu pot fi evaluate!

— Da, dragă prietene! Așa e! Numai cu averea aceasta putem continua opera noastră caritabilă. Dar să lăsăm lucrul acesta! Nu pot intra în amănunte, căci statutele clubului îmi interzic să vorbesc prea mult. Colo, pe masa cea din mijloc, se afla bine pus, «ochiul sfânt» al idolului indian. Speram că tocmai cu această piatră prețioasă vom putea facilita intensificarea acțiunii noastre de asistență socială. Dar, firește, că trebuie să avem în vedere, mai întâi, interesele propriilor noștri membrii. În ce privește pe indieni, nu-mi pot închipui în ce fel ar putea ei să ajungă la comoara noastră! Doar numai în cazul...

William Spencer se opri brusc, înroșindu-se la față.

Percy Stuart tăcu și el, fiind încredințat că citise bine în sufletul venerabilului președinte.

Era oare posibil ca vreunul din membri clubului Excentric să ajungă trădător și să ajute unor oameni străini pătrunderea în acest tezaur, numai din dorința de a-și salva viața?

În cele din urmă, William Spencer continuă:

— Încăperile acestea subterane mai au încă o intrare, care, de asemenea, nu-i cunoscută decât celor trei membri de frunte ai clubului, despre care ți-am vorbit mai înainte. Numai ei au cheile de la cea de a doua ușa.

La aceste cuvinte, mister William Spencer scoase o a doua cheie, de asemenea foarte complicat fabricată, pe care o băgă într-o mică deschizătură a unuia din pereții de fier.

Din nou se deschise o ușa groasă de oțel, în dosul căreia-se întindea un coridor subteran, foarte lung.

— Pe aici, putem ajunge în pivnița unei case, proprietatea clubului. Nu trebuie să mai subliniez că despre acest lucru nu știu decât cei trei membrii. Așa; astă e tot ceea ce am avut să-ți comunic! Mai ai vreo dorință?

— Firește că da, domnule președinte! Vă rog să mă închideți în aceasta încăpere subterană!

Privirile celor doi bărbați se încrucișară din nou.

Președintele oftă din greu, iar apoi înmâna lui Percy Stuart cheia pentru cea de a doua ușa secretă.

— Ține-o! Poate că vei avea nevoie de ea. Când îți vei termina experiența... să mi-o înapoiezi!

— Domnule președinte, vă asigur că veți fi mulțumit de mine! Știu că mi-ați acordat cea mai mare încredere și țin să vă spun că nu veți regreta niciodată lucrul acesta!

Ei își strânseseră puternic mâinile, iar apoi William Spencer se îndepărtă. Pașii lui se auziră tot mai încet, până ce se închise o ușă... Percy Stuart rămăsese singur, într-o încăpere săpată adânc sub pământ.

El își aprinse bateria sa electrică, căutându-și o ascunzătoare nimerită O găsi. Bria o columnă groasă și înaltă, care oferea un excedent loc de pândă în dosul ei.

Timpul se scurse monoton. Încetul cu încetul, Percy Stuart începu să-și dea seama cât de nepregătit era pentru această nouă aventură. Foamea și setea începură să-l chinuie tot mai tare.

Spre seară, el tresări speriat. I se păruse că a auzit un zgomot ușor.

Trecură câteva minute de tăcere!

Apoi însă, zgomotul se repetă. Percy auzi distinct cum cineva încearcă să deschidă ușa în dosul căreia se afla coridorul secret.

Și, într-adevăr, în momentul următor, ușa se deschise.

Un străin elegant îmbrăcat și cu o baterie electrică în mână, intră înăuntru. Avea tenul brun închis, iar ochii lui sclipeau fanatic. Nu mai încăpea nicio îndoială că omul acesta era un Schit, din cei trimiși să studieze la universitățile americane. El primise probabil din partea sectei sale ordinul secret de a îndeplini o misiune specială. Faptul că reușise să ajungă aici dovedea, pe de altă parte, că baronetul Mac Hollister era un laș fără de

pereche și că trădase clubul Excentric.

Percy nu avea nicio îndoială că bănuielile sale sunt întemeiate.

Și, într-adevăr, indianul făcea impresia că e foarte bine instruit, căci se îndreptă direct spre ușa încăperii de oțel, în care se afla comoara clubului Excentric. El își scoase din buzunar ciudata cheie, iar după ce o întoarse de câteva ori în broască, ușa de oțel se deschise.

Din ascunzătoarea sa, Percy Stuart văzu cum indianul, fără a șovăi niciun moment, se îndreaptă spre masa pe care se afla printre alte lucruri prețioase, și ochiul sfânt al idolului.

Cu mâinile tremurânde, el apucă relicva, pe care o netezi puțin, ascunzând-o apoi în buzunarul hainei.

Dar luciul pietrelor scumpe ce se aflau în jurul său exercita o tentație prea mare asupra indianului. Cine putea să-l oprească de a dosi în buzunarele sale câteva din aceste obiecte prețioase?

Indianul întinse încet mâna, pentru a lua un prețios șirag de perle, dar în același moment rămase ca împietrit locului.

În apropierea lui răsunase un strigăt caracteristic de avertizare, pe care nu-l mai auzise lână atunci decât numai în patria sa.

Tremurând din tot corpul, indianul se uită speriat în jurul său, dar nu fu în stare să observe ascunzătoarea tânărului sportsman american.

De unde venise oare acest strigăt, specific numai indienilor?

Fusese oare o avertizare a chiar zeului Schiților?

Îl se cerea să nu profaneze printr-un furt ordinar, sfințenia misiunii sale?

Cuprins de o teamă superstițioasă, indianul se îndreptă în fugă spre ieșire, trântind ușa tezaurului după el și scoțând cheia din broască.

Apoi, indianul închise repede după el și ușa de ieșire a

coridorului secret, așa încât Percy găsi drumul închis când ajunsese la peretele de la capătul coridorului.

Din fericire președintele clubului Excentric îi încredințase cheia de la această ușă.

Percy o deschise repede și apoi o închise la loc, luându-se după indianul fugar, ai cărui pași se mai puteau auzi în depărtare.

După cum îi spusese mister William Spencer, coridorul sfârșea în pivnița unei case. Percy urcă repede cele câteva trepte, ieșind în stradă.

Indianul se urcase la volanul mașinii sale, care staționa în colțul apropiat al străzii.

Percy se furișă repede spre mașină, iar în momentul în care aceasta se puse în mișcare, el sări în spatele ei, apucându-se cu ambele mâini de cârligele de fier destinate bagajelor.

Automobilul porni cu mare viteză, spre bariera orașului, îndreptându-se apoi în direcția unei pădurici. Ajuns la marginea pădurii, indianul opri mașina și fără să se mai sinchisească de ea, se furișă într-o căsuță, care se afla în imediata apropiere a șoselei.

Percy Stuart se uită cercetător în jurul său, iar apoi se cățăără într-un copac de la marginea șoselei, de unde putea să se uite în interiorul casei în care intrase indianul. De la prima aruncătură de ochi el constată că bănuielile sale erau pe deplin întemeiate.

Din copacul său, tânărul american urmări o scenă interesantă, care se petrecea întruna din încăperile misterioasei case. Înăuntru se aflau trei bărbați îmbrăcați în haine europene un individ mai în vârstă și cu figura arsă de soare, care probabil că era proprietarul casei și un preot al Schiților, care purta costumul fantastic al indienilor.

În ceea ce privește pe Mac Hollister nu se vedea nicio urmă care să trădeze prezenta lui.

Cel care intrase acum în cameră, prezentă preotului

«ochiul sfânt» al idolului. El primi probabil instrucțiuni noi, căci imediat apoi își făcu din nou apariția în șosea, îndreptându-se repede spre automobilul său, pe care-l întoarse în direcția orașului. Mașina făcu un mic viraj, trecând pe lângă copacul în care se afla ascuns Percy Stuart.

În clipa următoare, indianul tresări speriat, căci tânărul american sări direct din copac în locul liber de lângă șofer. Percy se adresă indianului în limba maternă a acestuia:

— Continuă-ți liniștit drumul! Nu intenționez să-ți fac niciun rău, dacă vom cădea de acord asupra câtorva chestiuni.

Mașina își continuă liniștit cursa spre oraș.

— Am fost martorul furtului pe care l-ai comis în încăperile subterane ale clubului Excentric. Tot eu am fost acela care am scos strigătul de avertizare, lucru pentru care trebuie să-mi fi recunoscător. Dacă ai fi furat și alte obiecte prețioase, atunci ai fi pierdut meritul pe care-l ai acum, de a fi reușit să intri în posesia sfântului ochi al idolului! Nu-i așa că am dreptate'?

Indianul dădu din cap.

— De asemenea, știi că baronetul Mac Hollister ți-a trădat locul unde se afla ascunsă piatra prețioasă, înmânându-ți și cheile tezaurului, de teama vieții sale! Vrei să negi lucrul acesta?

— Nu! Ar însemna să fiu prea laș, pentru ca să neg!

— Dar unde sunt cheile pe care ți le-a încredințat baronetul trădător?

Cei doi reprezentanți ai unor rase atât de diferite, mai vorbiră mult timp împreună, iar apoi își luară rămas bun, strângându-și prietenos mâinile.

III. Mac Hollister, lașul!

Orașul New-York avea o mulțime de localuri publice, în care se petreceau fel de fel de întâmplări, despre care nimeni nu afla nimic.

Un astfel de local era și cârciuma bătrânului Jonny, instalată în pivnița unei case sărăcăcioase din cartierul apașilor.

În una din camerele secrete ale localului, baronetul Mac Hollister aștepta cu înfrigurare hotărârile asupra soartei sale.

Dar nu le aștepta ca un bărbat curajos, care duce orice luptă cu mândrie și prestigiu, ci ca un laș, care e dispus să devină trădătorul tuturor prietenilor săi, pentru ca să-și poată câștiga libertatea!

Indienilor care-l aduseseră aici, nu le-a fost prea greu să afle de la el locul unde este ascuns «ochiul sfânt» al idolului. Promițându-i-se că nu i se va face niciun rău, Mac Hollister dăduse indienilor cheile tezaurului clubului Excentric fără a șovăi nici măcar un singur minut.

— Dar vă veți ține de cuvânt și-mi veți reda libertatea! îi întrebase baronetul cu vocea tremurătoare.

Indienii se uitaseră însă cu dispreț la el.

Astfel, trecuseră mai multe ore!

Baronetul se văietă mereu, rugând pe păzitorii lui să-i mai slăbească legăturile de la mâini și picioare, căci nu se mai poate mișca.

Dar el nu primi niciun răspuns.

Atunci baronetul se rugă cu lacrimi în ochi să i se dea ceva de mâncare.

Drept orice răspuns, indienii îl priviră din nou cu dispreț.

În cameră intrară apoi încă doi indieni, îmbrăcați în haine europene, care povestiră triumfători celor ce făceau de pază, că «ochiul sfânt» al idolului, care a fost furat din templul lor, se află din nou în posesia Schiților.

Auzind aceasta, baronetul Mac Hollister, care cunoștea puțin limba indiană, răsuflă ușurat.

În sfârșit, a sunat ceasul eliberării sale!

Mac Hollister avea oare și mustrări de conștiință din cauza trădării?

Nu, căci baronetul nu știa ce înseamnă conștiința!

Păzitorii terminară discuția lor, apropiindu-se apoi încet de baronet.

— Scoateți-mi legăturile, căci dorința voastră a fost doar împlinită!

— Vasăzică, cunoști limba noastră?

Prizonierul dădu din cap.

Unul din indieni păși spre peretele de care era legat prizonierul, punând în mișcare o manivelă de fier.

În momentul următor, plafonul camerei coborî încet în jos.

Mac Hollister se zvârcoli disperat, strigând după ajutor și promițând păzitorilor averi fabuloase, pentru ca să-i dăruiască viața.

Vocea baronetului deveni tot mai răgușită și mai de neînțeles.

Mai lipseau numai câțiva centimetri, iar tavanul de fier al camerei ar fi atins capul prizonierului. Indienii se apropiară repede de ușă, pentru a părăsi încăperea.

Deodată însă, ușa fu brusc deschisă pe dinafară, iar în cameră își făcu apariția indianul cu care plecase Percy Stuart în automobil. La ordinul său, manivela fu imediat

pusă în mișcare, iar tavanul se opri locului.

Indianul se apropie de Mac Hollister, care părea complet istovit, iar apoi își scoase din buzunarul hainei sale europene o coală de hârtie.

— Ascultă, baronet Mac Hollister! Dacă vei semna acest document, atunci îți vom reda viața și libertatea! Vreau să-ți citesc conținutul său!

«Subsemnatul, recunosc, că, formulând o însărcinare din partea clubul Excentric, am silit pe Persy Stuart să sustragă «ochiul sfânt» al idolului din templul Schiților, în speranță că într-o îndeplinire a ei Percy Stuart își va pierde viața.

De asemenea, recunosc că am devenit trădătorul cauzei propriilor mei prietenii, înmânând dușmanilor lor cheile care mi-au fost încredințate spre păstrare și inițiind pe indieni în secretele tezaurului subteran al clubului Excentric. Toate acestea le-am făcut din cauza lașității mele și de teama de a nu-mi pierde viața!«

— Vrei să semnezi acest document, sau proferi să mori ca un bărbat curajos!

Baronetul răspunse cu voce slabă:

— Îl semnez!

Pe figurile tuturor indienilor din cameră se putea ușor citi disprețul pe care-l aveau față de acest european laș.

— Eliberați-i brațul drept!

Și, întradevăr, fără de a șovăi nici măcar o singură clipă, baronetul Mac Hollister semnă documentul, care-l stigmatiza ca un laș ticălos.

Ușa se deschise din nou, iar Percy Stuart intră înăuntru. El nu aruncă nicio privire dușmanului său de moarte, care-i purta atâta ură.

Indianul îmbrăcat în haine europene, i se adresă într-un ton prietenos:

— Poftim documentul și cheile tezaurului! Dacă soarta te va mai aduce cândva în India, vei fi binevenit printre noi! Insigna, care te-a pus pe urmele noastre, îți va servi drept semn de recunoaștere!

Percy salută scurt, iar apoi plecă.

Mac Hollister fu imediat dezlegat, iar spre seară o mașină îl duse acasă, unde fu primit de devotatul său servitor.

Percy Stuart vizită din nou pe președintele clubului Excentric, căruia îi înmână tăcut cheile tezaurului, oprindu-și însă declarația semnată de baronetul Mac Hollister, dușmanul său de moarte.

— Ei, nu vrei să adaugi nici un cuvânt de explicație, mister Stuart?

— Nu, domnule, președinte, deocamdată nu pot și n-am voie să vorbesc!

Venerabilul aristocrat știa că nu mai trebuie să insiste. Lăsa deci pe Percy Stuart să plece.

Când tânărul american era pe cale să părăsească vila lui William Spencer, servitorul acestuia îi înmâna un plic închis. Percy Stuart deschise plicul abia când ajunse acasă.

Scrisoare conținea

Cea de-a 221-a însărcinare.

«Mister Harry Belling vrea să supună o rugămintă lui Percy Stuart iar acesta trebuie neapărat să i-o îndeplinească».

«Excentric-Club».

----- Sfârșit -----